

Hồi 58

Phàn Tú Nữ Đơn Độc Chống Tô Hùng

B

ạch Vân Phi chưa kịp đáp lời Mã Quân Vũ, Tô Hùng liền nói:

- Thương thế của Mã huynh đã lành hẳn rồi, chỉ cần an tâm điều dưỡng vài ngày nữa, thân thể phục hồi thì công lực sẽ bình phục như xưa.

Mã Quân Vũ mỉm cười nói:

- Nếu tôi không Tô huynh giúp sức, sợ còn điều dưỡng mấy ngày nữa mới có thể thông được các kinh mạch, thì việc phục hồi ắt cũng còn lâu.

Tay Tô Hùng đang chặn trên Mệnh Môn huyết của Quân Vũ liền giật lại nói:

- Không sai! Nếu tôi bị thương nặng như Mã huynh thì đã tan xương nát thịt rồi.

Quân Vũ không hiểu gì cả, thở dài than:

- Tôi bị thương lần này gây nhiều phiền phức cho mọi người quá.

Nói đến đây chàng liếc nhìn Bạch Vân Phi, và tiếp lời:

- Nhất là làm phiền Bạch tỷ!

Bạch Vân Phi đôi má ửng hồng, mỉm cười nói:

- Vũ huynh nên cảm tạ Lam muội mới đúng! Nếu không có Lam muội thì Vũ huynh đâu còn mạng nữa.

Quân Vũ nghe nhắc đến Lam Tiểu Diệp lòng không vui vì cử chỉ lạnh nhạt của Lam Tiểu Diệp đối với chàng lúc này như còn hiện rõ trước mắt. Chàng chỉ cúi đầu im lặng.

Đột nhiên, Tô Hùng đứng dậy chào Bạch Vân Phi, rồi cười ha hả nói:

- Tôi xin thay mặt Mã huynh đi tạ ơn Lam cô nương đã có lòng giúp đỡ Vũ huynh.

Mặt Bạch Vân Phi biến sắc. Nàng nói:

- Ôi! Người đừng giả bộ! Thế nào cũng có một ngày, ta đem cái điều ác của người nói cho...

Vân Phi chưa dứt lời, Tô Hùng đã cười ha hả, nói:

- Nói hay! Nói hay !

Cũng vừa lúc ấy, Lý Thanh Loan từ ngoài nhà đá bước vào, rồi rít nói:

- Vũ ca! Huynh đã lành chưa?

Chưa dứt lời, Thanh Loan đã chạy tới bên Mã Quân Vũ.

Đằng đẳng một tháng nay, Thanh Loan vì lo sợ bệnh tình trầm trọng của Mã Quân Vũ, mà phải chịu muôn ngàn đau khổ. Giờ này đột nhiên thấy Mã Quân Vũ lành bệnh, nàng mừng quá hai tay ôm chầm Mã Quân Vũ khóc sụt sùi, nói:

- Nếu như Vũ ca mà không sống được, thì muội và Đại tỷ tỷ cũng ngồi mãi bên huynh, cho đến ngày gặp mặt nhau thôi. Cơn bệnh của huynh hôm trước, làm cho muội thất vọng khóc hết nước mắt,

Mã Quân Vũ đưa tay vuốt mái tóc rối của Thanh Loan, lòng cảm động nói:

- Loan muội muội! Muội đã lo cho huynh lắm phải không?

Thanh Loan đưa tay lau nước mắt, mỉm cười nói:

- Muội không có gì khổ! Bao nhiêu khó nhọc đều do Đại tỷ tỷ gánh vác hết. Đại tỷ tỷ đã nhọc lòng tìm cách cứu huynh, mà còn xả thân giao đấu với bao người ác độc. Ôi! Nếu không có Đại tỷ tỷ, thì nhất định huynh không thể sống.

Tô Hùng đứng gần bên, đôi mắt không ngớt nhìn cử chỉ thân mật của Thanh Loan và Quân Vũ. Cơn ghen tức khiến hấn sanh ra ác ý, muốn giết Quân Vũ tức khắc. Nhưng hấn lại có tật dù hiểm ác giận ai đến mức nào đi nữa, vẫn giữ được vẻ mặt rất tự nhiên, không để lộ một tí kích động nào.

Quân Vũ quay lại nhìn Bạch Vân Phi nói:

- Đại tỷ tỷ! Tỷ đã mấy lần khổ tâm cứu mạng tôi, tôi chỉ biết khắc sâu ơn ấy vào lòng, chỉ sợ đời tôi không thể báo đáp được công ơn to lớn ấy.

Bạch Vân Phi đôi má ửng hồng, miệng mỉm cười không trả lời. Tuy nhiên muôn nghìn câu nói trong tâm tư của nàng như thắm gởi lên nụ cười và đôi mắt huyền lay láy đó.

Thanh Loan và Vân Phi đều đối với Mã Quân Vũ rất thâm tình.

Tô Hùng đứng nhìn một lúc, bất giác hừ một tiếng lạnh lùng nói:

- Mã huynh bị thương trận này tuy nặng, nhưng lại được nhiều hạnh phúc. Riêng bạn của huynh thì.

Biết mình đã nói lỡ lời, Tô Hùng vội ho mấy tiếng, đánh trống lảng để mọi người khỏi chú ý, rồi hấn đứng im không nói nữa.

Bạch Vân Phi ngẩng mặt liếc nhìn Tô Hùng, cười mỉa mai nói:

- Chưa đầy một tháng có lẽ nào người đã quên? Mã huynh bị bệnh nặng thế không phải tại người sao?

Nét mặt của Tô Hùng vẫn bình tĩnh, cười nói:

- Ô! Tôi có tài giỏi như thế thì đã cứu Mã huynh ở núi Nga Mi từ sớm rồi đâu phải nhờ đến Bạch cô nương?

Đôi mày Bạch Vân Phi cau lại, nàng nói:

- A! Theo lời hứa ta tha cho người trong vòng một tháng không nhắc lại hành động của người vừa làm. Nhưng người cố gắng dè dặt, và nên nhớ rằng Bạch Vân Hiệp không phải là nơi để cho người múa men đâu nhé.

Tô Hùng cất tiếng cười ha hả, cố che lấp câu nói của Bạch Vân Phi và nói:

- Ta ngại cho người không thể giết ta được! Ta chỉ sợ làm phiền Mã huynh thôi!

Mã Quân Vũ sợ hai người chạm tay nhau thì khó bề ngăn cản, nên xen vào nói:

- Tô huynh là bạn tốt của tôi từ xa đến, xin Bạch tỷ tỷ chớ nặng lời.

Vân Phi thở dài:

- Vũ ca! Đối với những đứa gian manh như hấn, Vũ huynh nên thận trọng. Tôi không biết hấn còn tìm mưu nào để giết Vũ huynh nữa đấy.

Quân Vũ đã biết tánh Vân Phi hay nói thẳng. Khi thấy nàng có ý nghi ngờ Tô Hùng, chàng cũng ngạc nhiên, đưa mắt nhìn sững Tô Hùng mà không nói được một lời.

Tô Hùng tuy đang bị mọi người dò xét, nhưng hấn vẫn giữ được vẻ bình tĩnh, cười nói như không:

- Tôi và Mã huynh đã nặng tình xưa, nên không quản đường xa vịn dậm chạy đến Bạch Vân Hiệp để thăm viếng. Không ngờ Bạch cô nương cố tình gây sự, không biết cô có ẩn ý gì? Vả lại chúng ta là người có danh trên võ lâm, nên trọng hai chữ tín nghĩa. Một lời nói ra cố nhiên không thể quên được.

Tô Hùng một mặt muốn đánh tan lòng nghi ngờ của Mã Quân Vũ, một mặt muốn nhắc lại lời hứa của Bạch Vân Phi để khóa miệng nàng, không cho thốt lộ ác tâm của hấn.

Bạch Vân Phi cười nhạt, dắt Thanh Loan lui ra. Nhưng vừa bước tới cửa, Vân Phi quay lại nhìn Quân Vũ nói:

- Vũ huynh! Vũ huynh phải thận trọng đấy! Tốt nhất là Vũ huynh không nên rời khỏi thạch thất một bước.

Dứt lời, nàng luôn tay đóng cửa lại.

Mã Quân Vũ thấy tánh ý và hành động của Bạch Vân Phi không những gắt với Tô Hùng, mà còn luôn luôn dặn bảo chàng phải cẩn thận đề phòng nữa, nên chàng thầm lo:

“Chắc có điều gì nguy hiểm sắp xảy đến mà ta không hiểu được, nên nàng mới cẩn thận như vậy.”

Mã Quân Vũ không dám do dự nữa, cố ngấm vận công điều dưỡng chân khí.

Tô Hùng cười khe khẽ nói:

- Sao? Mã huynh thật tình không an tâm đối với tôi ư?

Vốn tánh thành thật, Mã Quân Vũ cảm thấy xấu hổ, lắc đầu, nói:

- Đâu có, đâu có.

Chân khí của chàng vừa tụ đến đơn điền, đều bị tiêu tan hết.

Đôi mắt tinh quái của Tô Hùng nhìn khắp gian phòng, hẩn lạnh lùng nói:

- Trong thạch thất này sắp đặt rất ngăn nắp, nhưng không biết đây là phòng ngủ của ai vậy, Mã huynh?

Mã Quân Vũ thở dài nói:

- Lúc tôi bị thương không còn biết gì nữa thì người ta đem tôi vào đây để chữa bệnh. Nói ra rất hổ thẹn, vì chính phòng này là phòng của Bạch cô nương.

Nét mặt ranh mãnh của Tô Hùng đượm một nụ cười tinh quái, hẩn nói:

- Nàng có thể đem Mã huynh vào phòng riêng của nàng để chữa bệnh, thì cảm tình của nàng chắc cũng...

Vừa nói đến đây, cặp mắt Tô Hùng nhìn láo liên, chợt thấy trên đầu giường có cái hộp ngọc rất đẹp. Hẩn nín lặng trầm nghĩ:

“Trong hộp ngọc nhất định có để bảo vật. Ta tìm cách mở ra xem thử? Hay đó là bảo vật mà ta đang nhọc tâm đến đây để tìm?”

Tuy nói chuyện nhưng đôi mắt hẩn vẫn không rời chiếc hộp. Mã Quân Vũ không hề để ý đến, vì chàng đang bị thẹn thùng trước lời nói châm biếm của Tô Hùng. Chàng cố tìm lời bào chữa:

- Vì vậy công ơn của nàng đối với tôi quá nặng!

Tô Hùng lặng lẽ không đáp. Mã Quân Vũ nhớ đến Lam Ngọc Bích đã bị Tô Hùng dẫn đi, nên hỏi:

- Tô huynh! Lâm sư tỷ của tôi đâu rồi?

Tô Hùng đoán biết Quân Vũ muốn hỏi tới chuyện đó, nên giả cách trầm lặng, đáp với giọng tự nhiên:

- Nàng ở ngoài Bạch Vân Hiệp, trong một hang núi căn mật và đang trông mong được gặp Mã huynh đấy. Nhưng tôi thấy Lâm sư tỷ của huynh muốn gặp huynh là một chuyện khó khăn lắm.

Biết Tô Hùng dùng lời châm biếm mình, Mã Quân Vũ chau mày nói:

- Việc này đâu có gì khó? Nếu Tô huynh muốn tôi đi gặp Lâm sư tử, thì chúng ta cùng đi ngay bây giờ được chẳng?

Tô Hùng điềm nhiên nói:

- Tôi mạo hiểm đến đây chỉ vì nóng lòng về bệnh tình của Mã huynh. Hơn nữa cũng vì Lâm Ngọc Bích trần trối, hy vọng được gặp Mã huynh một lần cuối cùng.

Quân Vũ biến sắc mặt hỏi:

- Lần cuối cùng? Không lý Lâm sư tử không muốn sống nữa sao?

Tô Hùng giả vờ thảm não than:

- Đúng vậy! Nếu tôi không dùng lời can ngăn thì nàng đã chết từ lâu rồi.

Mã Quân Vũ quá xúc động tình đồng môn, nín lặng một lúc rồi mới ngẩng mặt nhìn Tô Hùng nói:

- Lâm sư tử rất hiền lành, tôi mong Tô huynh nên đối đãi tốt với nàng kéo tội nghiệp!

Tô Hùng mỉm cười nói:

- Tôi đã hết lòng đối đãi với nàng rất tốt, nhưng chỉ sợ không làm phai được cái ý định tự tử của nàng.

Bất giác, Mã Quân Vũ nghiêm giọng nói:

- Lâm sư tử đã vì Tô huynh mà liều lĩnh, không kể đến quy luật của sư môn, mang tiếng bội sư, đối tổ, vậy huynh nên hiểu tình nàng!

Tô Hùng lạnh lùng nói:

- Chính vì việc bội phản sư môn, mang tiếng với võ lâm, nên nàng mới đau khổ tự vận. Hơn nữa phái Côn Luân của Mã huynh hiện là phái lớn trong chín đại môn phái, quy luật rất nghiêm khắc, lẽ nào Chưởng Môn bỏ qua hành động của nàng được. Có lẽ vì Mã huynh chưa nhận được lệnh tầm nã của bốn phái bắt nàng về trị tội, nên lúc chúng ta gặp nhau ở Xuyên Tây mà Mã huynh vẫn bỏ qua.

Mã Quân Vũ lòng đau như cắt, chỉ gật đầu trầm nghĩ:

“Không sai! Nếu ta có lệnh của Chưởng Môn, thì gặp nàng dù có thương hại đến đâu cũng không thể không bắt nàng đem về nạp cho sư môn.”

Tô Hùng thấy Mã Quân Vũ đang bối rối, không trả lời được, liền nói tiếp:

- Mã huynh! Mã huynh đối với việc này khó xử lắm! Mã huynh vốn không muốn tàn nhẫn với nàng, mà cũng không thể vi lệnh của Chưởng Môn.

Quân Vũ thở dài, than:

- Ôi! Trong giới võ lâm trọng nhất là sư đạo. Tôi dù có gan lớn thế nào nữa, cũng không trái lệnh của sư môn. Nhưng mãi đến hôm nay, tôi cũng chưa nhận được lệnh truy tầm Lâm sư tử, thì kể như tôi chưa hiểu gì về chuyện này. Vậy xin Tô anh hãy sớm dắt Lâm sư tử chạy xa đi.

Tô Hùng liền hỏi:

- Thế thì Mã huynh không còn ý định gặp mặt nàng sao?

Mã Quân Vũ lắc đầu, nói:

- Nhờ Tô huynh nói lại với nàng cũng được. Tôi thật tình ở trong tình cảnh khó khăn, không tiện gặp mặt Lâm sư tử nữa!

Tô Hùng giả vờ gật đầu, đáp:

- Mã huynh đã quyết định như vậy thì tôi không dám làm phiền Mã huynh nữa. Để tôi thuật lại lời Mã huynh cho nàng biết, và khuyên nàng hãy bỏ hy vọng gặp mặt Mã huynh lần cuối cùng.

Câu nói chưa dứt, thì Thanh Loan đẩy cửa, bung cơm vào. Nàng cẩn thận sắp chén đĩa ra, rồi mời Tô Hùng và Mã Quân Vũ cùng ăn.

Thanh Loan đứng nhìn Mã Quân Vũ, nhoẻn một nụ cười tươi thắm nói:

- Những đồ ăn này đều do tay Đại tỷ tỷ làm đó. Đại tỷ tỷ bảo muội nhắc nhở Vũ ca đừng ăn no, nếu lát nữa đói thì hãy ăn thêm.

Mã Quân Vũ bị thương gần một tháng nay, cơm nước cũng không ăn được. Hiện nay thương thế đã lành, tỳ vị của chàng đã bình phục. Khi chưa thấy món ăn, thì chúng chưa biết thèm, nhưng lúc đem món ăn tới thì chàng cảm thấy đói bụng, nên ăn rất ngon lành.

Thanh Loan đợi cho Quân Vũ ăn hết hai chén thì đưa tay cản lại, và bảo:

- Đừng ăn nữa! Đại tỷ tỷ đã dặn rồi. Nếu Vũ ca ăn nhiều thì bể bụng.

Tô Hùng nghe những lời ngây thơ của Thanh Loan, lòng hấn vừa cảm động vừa thèm thuồng. Bao nhiêu ác niệm trong lòng hấn như có một mãnh lực gì làm tiêu tan hết.

Hấn bất giác thở dài nói:

- Sư muội của Mã huynh nói không sai! Sau khi Mã huynh bị thương nặng, tỳ vị chưa được phục hồi, nếu ăn nhiều quá có hại cho sức khỏe.

Thanh Loan quay mặt nhìn Tô Hùng cười nói:

- Đại tỷ tỷ nói với tôi huynh là người xấu lắm! Nhưng tại sao huynh đối với Vũ ca của tôi tốt như vậy? Tôi cảm thấy khó chịu vô cùng!

Tô Hùng cười thắm, đáp:

- Đại tỷ tỷ của cô nương nói rất đúng. Tôi, Tô Hùng không muốn cho ai khen mình là người tốt.

Thanh Loan tìm tiếp lời:

- Nếu Đại tỷ tỷ nói rõ chuyện xấu huynh đã làm, dĩ nhiên tôi phải nghe theo lời Đại tỷ tỷ. Nhưng khổ nỗi, Đại tỷ tỷ cho biết huynh là người xấu, mà tôi thấy huynh lại đối đãi với Vũ ca tôi không có gì là xấu.

Tô Hùng nói:

- Như vậy, cô nương không tin lời Đại tỷ tỷ của cô nương chứ?

Thanh Loan loay hoay dọn chén đĩa và lắc đầu nói:

- Đại tỷ tỷ không bao giờ nói láo. Tuy lời nói không giống ý tưởng của tôi, nhưng tôi cũng nghe theo.

Tô Hùng ngoảnh mặt nhìn Mã Quân Vũ lạnh lùng, nói:

- Mã huynh! Tình bạn của chúng ta kết giao rất thâm hậu. Tuy nhiên những người bạn gái của Mã huynh đều kiếm cớ cho tôi là người xấu. Vậy thì chúng ta nên tuyệt giao là hơn.

Mã Quân Vũ trầm nghĩ:

“Tô Hùng đã dắt Lâm sư tỷ bỏ đi, mang tiếng bội phản sư môn, như vậy hẳn đâu phải là người tốt. Nhưng từ trước đến nay, Tô Hùng vẫn đối đãi với ta vẫn một lòng. Như vậy cái việc Lâm sư tỷ bội phản sư môn chắc có lẽ do tự ý của nàng. Ta chưa thấy Tô Hùng có gì bạc tình thì ta đâu có quyền nghi ngờ hẳn là bất nghĩa được.”

Nghĩ như thế Mã Quân Vũ mỉm cười, ôn tồn nói:

- Tô huynh! Sư muội tôi còn khờ dại, nói năng hơi vô lễ, xin Tô huynh đừng chấp trách. Những lời lầm lỗi đó, tôi xin chịu lỗi với Tô huynh.

Dứt lời chàng đứng dậy nghiêng mình xin lỗi

Tô Hùng cũng đứng lên đáp lễ, cười nói:

- Tôi ít khi làm bạn với ai cũng vì ghét trên đời này ít ai được chung tình. Nay Mã huynh và tôi vẫn còn giữ được như vậy thật không ngờ.

Thanh Loan thở dài, chau mày chặn ngang lời Tô Hùng nói:

- Vũ ca làm như vậy sai rồi. Tô huynh là bạn với Vũ ca, nhưng tôi nói lại lời Đại tỷ tỷ như vậy, có gì thất lễ mà Tô huynh bắt lỗi chúng tôi?

Tô Hùng vốn yêu chuộng Lý Thanh Loan, thấy nàng thân mật với Quân Vũ lòng thêm ghen tức. Nhưng lòng hẳn càng thâm độc thì nét mặt lại càng hòa dịu. Hắn mỉm cười nói:

- Tôi không dám bắt lỗi cô nương đâu. Chỉ vì Mã Quân Vũ có tánh khách sáo đó thôi.

Mã Quân Vũ cười, nói:

- Tô huynh là người đại lượng, không bao giờ trách Loan muội.

Tô Hùng ngắt lời;

- Lý cô nương an tâm! Tôi biết lời nói nặng đó chỉ vì cô nương quá tin sự bịa đặt của Đại tỷ tỷ cô mà thôi. Hơn nữa thâm tình của tôi với Mã huynh quá nặng. Tôi không vì thế mà trách cô nương.

Đôi môi đỏ mọng nở một nụ cười, Thanh Loan nói:

- À! Huynh không giận tôi thì tôi mới an tâm! Nếu huynh làm Vũ ca trách tôi thì tôi khổ lắm.

Dứt lời, nàng bưng chén đĩa ra khỏi nhà đá.

Thấy Thanh Loan đã đi khuất Tô Hùng nhỏ nhẹ hỏi:

- Mã huynh! Mã huynh quyết định không gặp Lâm sư tỷ của Mã huynh nữa sao?

Mã Quân Vũ không do dự, đứng phắt dậy nói:

- Lâm sư tỷ đang đau khổ, nếu nàng muốn gặp tôi, thì Tô huynh và tôi cùng đi vậy.

Tô Hùng giả vờ buồn bã, thở dài từ từ đứng dậy nói:

- Mã huynh có ý muốn gặp nàng đó là một điều nhân đức không gì bằng. Thôi, để tôi đi trước tin cho nàng hay mà sửa soạn! Ôi! Tôi không giấu gì với Mã huynh, hơn nữa tháng nay chẳng biết nàng đau khổ điều gì mà cả ngày biếng cười, biếng nói, đầu tóc bù xù, mặt chẳng thêm rửa. Tôi tìm hết mọi lời khuyên giải nàng, nhưng lòng nàng không chút thay đổi. Thật đau lòng.

Vốn tánh thật thà, Mã Quân Vũ nghe qua tình cảnh Lâm Ngọc Bích, lòng đau như cắt, tình đồng môn không cho phép chẳng thờ ơ, chàng sốt sắng chặn lời Tô Hùng, nói:

- Cần gì Lâm sư tỷ phải sửa soạn mới gặp mặt tôi được! Thôi chúng ta cùng đi một lượt là hơn.

Tô Hùng lại nói thêm:

- Mã huynh chắc nặng tình đồng môn! Nhưng khi gặp nàng trong thảm cảnh, xin Mã huynh đừng cười nàng tội nghiệp!

Mã Quân Vũ sốt ruột lắc đầu, nói:

- Không đâu! Tô huynh đừng nghĩ vậy! Tôi đâu nhẫn tâm cười trước cái đau khổ kẻ khác.

Tô Hùng gật đầu nói:

- Mã huynh có lòng tốt như vậy, thôi chúng ta cùng đi.

Dứt lời Tô Hùng đứng dậy bước ra khỏi nhà đá. Mã Quân Vũ nổi gót theo sau. Quân Vũ vì quá nóng lòng muốn gặp Lâm Ngọc Bích nên muốn chạy mau, nhưng Tô Hùng trái lại không có ý vội vàng.

Hai người một trước một sau lầm lũi bước đi mà mỗi người riêng một ý nghĩ. Ra khỏi nhà đá chưa đầy hai chục trượng, đột nhiên Tô Hùng đưa tay sờ vào túi, giả vờ ngạc nhiên nói:

- Mã huynh! Xin Mã huynh đứng đây chờ tôi một tý! Tôi để quên cái khăn trong nhà đá mất.

Mã Quân Vũ chưa kịp trả lời, thì Tô Hùng đã phi thân chạy vào nhà đá rồi.

Chỉ loáng mắt, Tô Hùng đã chạy trở ra. Quả thật trên tay hắn cầm một cái khăn trắng. Hắn mỉm cười, chân bước thoăn thoắt lướt qua mình Quân Vũ nói:

- Thôi chúng ta đi nhanh, kéo để nàng nóng lòng chờ đợi.

Mã Quân Vũ tuy thấy hành động Tô Hùng có vẻ khác thường. Nhưng thời gian quá cấp bách, chưa kịp suy nghĩ ra nguyên nhân, thì Tô Hùng đã hối hả chạy cách xa rồi. Chàng vội giở kinh công chạy theo.

Hai người đang chạy nhanh, đột nhiên nghe tiếng Thanh Loan rồi rít gọi:

- Vũ ca! Các người muốn đi đâu, cho tôi đi với được chăng?

Mã Quân Vũ liền ngừng bước, quay lại xua tay, nói:

- Tôi và Tô huynh đi có việc gấp. Chỉ chốc lát trở về ngay. Loan muội ở đây đừng theo nhé!

Chưa dứt lời, Thanh Loan đã phi thân tới trước Mã Quân Vũ. Đôi mắt đầy âu yếm, giọng run run nói:

- Bệnh Vũ ca mới lành! Nếu đi gấp như vậy bất tiện. Để muội cùng đi với, rủi có điều gì nguy cấp thì có muội giúp đỡ Vũ ca chứ?

Tô Hùng đảo đôi mắt nhìn khắp mình Thanh Loan mỉm cười nói:

- Không can gì đâu! Có tôi đi với Mã huynh, tôi xin hết lòng thay cô nương bảo vệ.

Đôi mắt huyền lóng lánh của nàng nhìn Quân Vũ, miệng mấp máy nhiều lần không nói.

Mã Quân Vũ biết Thanh Loan đang bối rối điều gì, lòng nghi ngại hỏi:

- Loan muội muốn nói gì, sao lại không nói?

Thanh Loan thở dài than:

- Muội đừng nói là hơn. Ôi! Nếu nói ra, sợ Vũ ca thêm buồn lòng.

Tô Hùng không đợi Thanh Loan nói hết câu, đã đưa tay kéo Mã Quân Vũ:

- Thôi chúng ta đi gấp để trở về cho sớm, thì nàng khỏi nóng lòng lo ngại.

Lòng Quân Vũ đang gấp muốn gấp Lâm Ngọc Bích, nên không kịp suy nghĩ gì nữa, quay lại nói với Thanh Loan:

- Huynh biết muội có nhiều điều muốn nói, nhưng giờ huynh phải gấp đi với Tô huynh một tý. Muội ở đây chờ huynh về rồi hãy nói nhé!

Thanh Loan không dám cãi lời nữa, mỉm cười nói:

- Thôi Vũ ca muốn thế nào cũng được! Muội không dám cãi lời nữa.

Mã Quân Vũ quá cảm động, nhưng không thể chần chờ, vội quay mình chạy theo Tô Hùng.

Hai người chưa chạy đầy một dặm, rẽ về hướng Đông. Bất thần có một bóng người núp sau tảng đá phi thân ra, đứng chặn giữa đường.

Té ra bóng người vừa xuất hiện là Phàn Tú Vỹ, tuân lệnh Bạch Vân Phi canh giữ ngõ vào Bạch Vân Hiệp.

Tô Hùng đi ngang hàng với Mã Quân Vũ, thấy Phàn Tú Vỹ liền nhảy tới nhanh như tên bắn. Tay trái quét ngang qua, tay phải đánh thẳng vào ngực Tú Vỹ hai chiêu liền, miệng quát lớn:

- Ai đó? Tại sao dám đứng nơi hoang vắng này?

Võ công Tô Hùng thật tinh vi, so với trước kia thì khác xa một trời một vực. Hấn ra tay chẳng những mau lẹ, mà phép biến hóa chiêu thức tuyệt diệu không thể đoán được.

Phàn tú Vỹ thấy đôi tay ngang dọc của đối phương công tới quá ác độc nên không dám đỡ, chỉ lẹ làng ngửa mình, nhảy lui ba bước.

Tô Hùng thừa thế muốn nhảy tới, thì Mã Quân Vũ đã gọi lớn:

- Tô huynh! Hãy ngừng tay! Người này là ân nhân của chúng ta!

Lúc ở núi Nga Mi, Mã Quân Vũ đã bị trọng thương, nằm trong hang đá Phục Hổ Linh, có những lúc tỉnh dậy, chàng thấy Thanh Loan và Phàn Tú Vỹ hợp sức chống địch. Tuy khi ấy, chàng không được tỉnh táo mấy, nhưng vì mặt mày Phàn Tú Vỹ kỳ dị đặc biệt. Hình ảnh đó in sâu vào óc chàng, nhờ vậy nhìn qua chàng biết ngay người này có công bảo vệ chàng.

Tô Hùng cố dùng sức đả thương Tú Vỹ, nhưng nghe tiếng gọi Mã Quân Vũ buộc lòng phải ngừng tay.

Giây khắc ngừng tay đó, Phàn Tú Vỹ lẹ làng thò tay vào túi lấy nắm Thất Bộ Đoạn Hồn Sa, đưa thẳng lên, quắc mắt nhìn Tô Hùng, nói với Quân Vũ:

- Mã tướng công bệnh mới lành, xin Mã tướng công hãy mau trở về nhà đá điều dưỡng, chứ người này dắt Mã tướng công ra đi, có ý không tốt đâu.

Quân Vũ cau mày, chưa kịp trả lời. Tú Vỹ như đoán được ý chàng muốn nói, liền mỉm cười ngắt ngay:

- Mã tướng công đừng đa nghi! Tôi đã phụng lệnh Bạch cô nương tới đây, đề phòng lâu rồi.

Tô Hùng ngảnh nhìn Quân Vũ, cười ha hả nói:

- Tôi và Vũ huynh tình bạn rất thâm hậu.

Nói đến đây, Tô Hùng quắc mắt nhìn Tú Vỹ với vẻ mặt lạnh lùng, nói:

- Người tuy cố ý gây sự, nhưng ta chỉ sợ người chưa phải là đối thủ.

Tú Vỹ đã được Bạch Vân Phi nói cho biết Tô Hùng là người võ công quái dị lại ác độc vô cùng. Vừa rồi nàng lại thấy chiêu thế của địch thủ, nên không dám khinh thường.

Khi đã chuẩn bị nắm Thất Bộ Đoạn Hồn Sa, Tú Vỹ lớn tiếng nói:

- Nếu người còn dám tiến một bước nữa, thì sẽ được nếm thử mùi vị của thứ ám khí này.

Tô Hùng thấy thân pháp của Tú Vỹ qua chiêu thế vừa rồi, đoán biết võ công của Tú Vỹ không phải tầm thường. Hơn nữa ám khí của Tú Vỹ đã chuẩn bị sẵn. Hắn liền giả vờ nhìn lại, nói với Mã Quân Vũ:

- Mã huynh chắc đủ quyền quyết định chứ? Tôi chỉ sợ Lâm Ngọc Bích chờ đợi lâu quá, sanh ra nhiều bất lợi.

Mã Quân Vũ liền bước tới bên Tô Hùng. Phần Tú Vỹ liền quay lui lại, nói:

- Mã tướng công mau bước về bên trái, kéo xảy ra điều bất lợi. Nếu cần sai bảo tôi điều gì thì cũng cứ nên tránh xa thằng con nít gian hùng đó là hơn.

Tô Hùng thấy địch thủ lo sợ về tánh mạng của Mã Quân Vũ, nên thầm mưu:

“À! Thế thì ta phải lợi dụng cơ hội mới được. Quái nữ đó chắc không phải tay vừa. Nếu ta liều lĩnh ắt khó thoát khỏi ám khí. Ta cứ bám sát Quân Vũ xem nó làm gì được.”

Nghĩ như thế Tô Hùng chỉ nhìn Tú Vỹ cười nhạt, không thêm nói.

Tú Vỹ đoán biết Tô Hùng muốn mượn kế nói chuyện với Quân Vũ, để bám sát Quân Vũ, tránh khỏi nguy cơ. Nàng tức giận muốn ứa máu. Nhưng Mã Quân Vũ đã rõ ẩn ý của Tú Vỹ nên theo lời, bước tránh ra hai bước, nói:

Tô Hùng này có tình với tôi rất thâm hậu, mong cô nương nể lời tôi, nhường cho chúng tôi đi được không?

Tú Vỹ chau mày, ngẫm nghĩ, nói:

“Không phải tôi cố làm khó dễ Mã tướng công, chỉ vì lệnh của Bạch cô nương rất nghiêm, tôi không dám tự quyền cho qua. Việc này xin Mã tướng công tha lỗi cho!

Mã Quân Vũ sức tỉnh, thầm nói:

- Bạch Vân Phi làm việc gì cũng rất thận trọng. Có lẽ sắp xảy ra điều gì nguy hiểm nữa đây! Không lẽ ta...

Trong lúc đó Tô Hùng lạnh lùng bước tới bên Quân Vũ, nói:

- Mã huynh! Thời giờ quý báu, chúng ta không trì hoãn làm gì. Hơn nữa chúng ta lại phải cầu xin kẻ này sao? Chúng ta cứ đi gấp, rồi sẽ trở về nói với Bạch cô nương cũng được, có gì đâu.

Chưa dứt lời, Tô Hùng đã nắm tay Quân Vũ dắt chạy tới.

Trong tay Tú Vỹ đã nắm sẵn Thất Bộ Đoạn Hồn Sa, nhưng chẳng dám tung ra, vì sợ trúng Mã Quân Vũ. Nàng chỉ dùng một chưởng trái đánh Tô Hùng.

Tô Hùng hét lên một tiếng, tay hữu phát ra một chiêu Huy Trần Thanh Đàm quét mạnh qua tay trái đối phương.

Tú Vỹ bị chiêu thế Tô Hùng quá mạnh, hơn nữa sợ trúng Mã Quân Vũ nên nàng không dám phản kích, buộc lòng phải lùi lại sau bảy bước, nói:

- Mã tướng công hãy tránh ra, để tôi khỏi chịu thất thế.

Tô Hùng không để cho địch thủ kịp trở tay, liền vận hết công lực phóng nhanh tới, đôi chân đá tung lên, đưa tay chặt tiếp theo.

Trước những chiêu thế độc ác, lại bị địch thủ luôn luôn kèm chặt Quân Vũ, Phàn Tú Vỹ vô phương kháng cự đành xuôi tay, nhẩy qua lề đường.

Tô Hùng được thế dắt Mã Quân Vũ chạy nhanh như hai làn tên bắn.

Phàn Tú Vỹ nóng lòng quyết đuổi theo. Bỗng nghe tiếng Bạch Vân Phi nói:

- Đừng đuổi theo họ nữa, hãy mau trở về đi. Hiện giờ chung quanh Bạch Vân Hiệp, đã có cường địch phục sẵn. Còn con linh hạc đã bị đả thương rồi, không thể tuần trấn được nữa. Lam muội và Loạn muội điều thiếu kinh nghiệm giang hồ, chỉ có Trần Bảo và Tùng Vân đã được tôi phái đi. Lúc này trong thạch thất không có người canh giữ. Người hãy về đó gấp, để ta truy theo Tô Hùng này mới được.

Rồi không đợi Tú Vỹ trả lời, Bạch Vân Phi giở khinh công chạy nhanh như sao băng.

Tú Vỹ thấy thân pháp Bạch Vân Phi quá sức kỳ lạ, thầm thán phục, vội quay mình trở về nhà đá.

Tô Hùng dắt Mã Quân Vũ chạy hơn bốn dặm đường, mới buông tay ra cười nói:

- Mã huynh ! Xin Mã huynh tha cho tôi hành động vừa rồi nhé. Nếu tôi không hành động như vậy, chỉ sợ giờ này chúng ta cũng còn phải cãi nhau với quái nữ đó.

Mã Quân Vũ thấy rõ võ công của Tô Hùng tiến bộ cách xa khi mới gặp lần đầu, lòng cảm thấy kinh sợ, nên chưa dám truy vấn, chỉ gật đầu nói:

- Việc này, tôi đâu dám trách Tô huynh. Tôi cũng cần gặp mặt Lâm sư tỷ.

Tô Hùng đưa tay chỉ xa xa về phía một đỉnh đồi âm u giữa rừng rậm bao la, và nói:

- Lâm sư tỷ của Mã huynh đang ẩn thân trong hang sâu sau đồi đó. Chúng ta chạy nhanh thì chẳng bao lâu nữa sẽ đến.

Hai người đều giở khinh công đi rất lẹ

Mã Quân Vũ cố sức phi thân một lát thì mồ hôi đã ướt đẫm như tắm, vì thân thể chàng mới lành mà lại dùng sức khinh công quá nhanh nên cảm thấy mệt.

Tô Hùng ngưng bước nói:

- Mã huynh đã mệt chưa, để tôi cõng đi được không?

Mã Quân Vũ đứng thở một lát, ngẩng đầu nhìn đồi núi xanh đó, cười nói:

- Chúng ta đã đi hơn nửa lộ trình, mà tôi cảm thấy còn có thể chịu nổi.

Tô Hùng mỉm cười, đôi mắt ngằm chứa ác độc. Hắn chỉ gật đầu rồi phi như tên bắn.

Hai người chạy thêm chừng bảy dặm nữa, Tô Hùng lại ngưng bước nhìn qua đám cỏ sát chân núi, thấy có xác một chàng trai mặc quần áo cộc, trên lưng có đeo một thanh kiếm.

Biết là đệ tử của Thiên Long Bang, Tô Hùng vội phóng mình tới, lấy chân lật nhẹ xác chàng trai đó, thì thấy hắn chết đã cứng rồi.

Mã Quân Vũ đưa tay sờ tử thi thấy trên mình không vết tích gì cả mà mặt mũi không dính tý máu nào. Chàng lấy làm lạ nói;

- Ối! Người này không bị đả thương, cũng chẳng phải bị áp lực của chưởng phong, không biết cường địch đã dùng phép gì đánh chết hắn như thế?

Tô Hùng chỉ xem qua, rồi dùng chân đá mạnh xác chết lọt vào bụi cách xa hơn mười trượng, và ngảnh lại nhìn Quân Vũ, cười nói:

- Xác chết này đã bị cường địch dùng một thứ công phu nội gia rất cao, như loại Tuyệt Chưởng, nên đả thương không dấu vết ngoài da, mà cũng chẳng kịp xuất huyết.

Mã Quân Vũ lo lắng nói:

- Không lẽ lúc này đã có các cao thủ tuyệt học của chín đại môn phái tới Bạch Vân Hiệp sao?

Bấy giờ, Mã Quân Vũ thấy sự đề phòng của Bạch Vân Phi là đúng. Chàng cũng ngẫm vận nội công chuẩn bị, đảo mắt tứ phía dò xét địch tình

Tô Hùng điềm nhiên cười nói:

- Hiện nay chưa chắc có chín đại môn phái có tuyệt chiêu đó, mà còn nhiều môn phái khác, điều biết võ công cao diệu đánh người chết mà chẳng để lại vết tích nào. Ví như Âm Phong Chưởng của phái Không Động, Trúc Diệp Thủ của phái Hoa Sơn, đều giết người chỉ cần điểm các mạch huyết trong cơ thể thôi.

Dứt lời Tô Hùng mỉm cười nham hiểm, phi thân chạy đi.

Hai người chạy một lúc nữa, đã tới chân đỉnh đồi cao chọc trời mà Tô Hùng vừa chỉ cho Mã Quân Vũ lúc nãy. Tô Hùng vừa đưa chân trèo lên vách đá, bỗng “hừ” lên một tiếng lạ thường, rồi dừng chân lại.

Mã Quân Vũ thương thế vừa lành, nên đôi mắt không được minh mẫn như lúc trước. Nghe tiếng “hừ”, chàng nhìn theo, thì thấy trước vách đồi trên hai cây tùng to, có hai xác người treo lơ lửng.

Tô Hùng lẹ như hổ, nhúng mình cao hơn năm trượng, tay trái bấu vào eo người bị treo đó, bàn tay xoè ra, phất ngang qua sợi dây. Một tiếng sọc sợi dây đứt tiện. Tay mặt nắm chặt mối dây, tay trái vung hai cái xác chết tới trước mặt Quân Vũ, miệng gọi:

- Mã huynh hãy bắt lấy, đừng để rơi xuống đất tan xác.

Mã Quân Vũ lẹ làng đưa tay chụp lại, thấy hai xác người đó, lưỡi lè ra, mắt trợn ngược như bị thất cổ.

Hai xác chết vừa rơi thì Tô Hùng cũng lao mình xuống đứng bên Quân Vũ, nói:

- Hai tử thi đã bị người ta điểm huyết trước, rồi mới buộc dây treo trên cây và giải huyết đạo nên xem như kẻ tự tử vậy. Ô! Cái thủ pháp này không thể qua mắt ta được.

Mã Quân Vũ ngẫm nghĩ một lúc nói:

- Tô huynh xét rất đúng. Hai cái xác người chết này chắc là hai nhân vật trên giang hồ, mà thời gian bị cường địch ám hại không lâu.

Tô Hùng cười ha hả nói:

- Không sai! Không sai. Bạch Vân Hiệp này sắp có trận đấu nhau kịch liệt. Có lẽ chung quanh ta hiện giờ không biết bao nhiêu cường địch.

Đoạn hấn giật hai xác trên tay Quân Vũ, ném vào đám cây rậm, nói:

- Đi! Hãy đi nhanh tới xem sự tử của Mã huynh.

Mã Quân Vũ bệnh vừa lành, đã dẫn thân mạo hiểm vào rừng núi âm u, lại gặp nhiều biến cố hãi hùng, khiến tâm thần chàng kích động, thật có hại cho tánh mạng.

Chàng như không còn suy xét gì nữa, chỉ biết theo mệnh lệnh của Tô Hùng.

Hai người lướt gió bằng ngàn lên sườn đồi. Rừng cây san sát, gai lá um tùm, không có một tia nắng. Dưới đất cỏ dày mọc cao đến ngực, những con rắn dài thườn thượt uốn mình vắt vẻo bờ khắp nơi.

Len lỏi một hồi lâu, hai người tới đỉnh núi mới thấy ánh nắng. Té ra trên đồi có một vạt đất rộng hơn mười trượng vuông bằng phẳng sạch sẽ như nền nhà.

Tô Hùng cúi mình, móc lên một nắm đất đưa lên mũi ngửi, nhưng chẳng nói câu nào cứ tiếp tục bước lên.

Qua khỏi vạt đất trống thì tới một khe núi, Tô Hùng nghiêng mặt nhìn Quân Vũ, cười nói:

- Vượt qua khu rừng này là tới. Mã huynh sức lực chưa được phục hồi để tôi giúp Mã huynh cùng nhảy qua được chăng?

Quân Vũ thấy cái khe rộng không đầy ba trượng, nhưng bề sâu không nhìn thấy đáy, chỉ nghe được tiếng nước chảy róc rách vang lên. Chàng cảm thấy sức lực trong người tuy chưa bình phục hẳn, nhưng với bề rộng con khe này chẳng có bao hiểm, nên mỉm cười nói:

- Xin mời Tô huynh cứ nhảy trước, tôi cũng còn đủ sức qua được.

Tô Hùng cúi mặt nhìn xuống đáy khe, cười một cách nham hiểm nói:

- Mã huynh ráng vận khí trước thử xem. Đừng nên miễn cưỡng! Khe này sâu đến mấy ngàn trượng, rủi rơi xuống không phải là chuyện đùa đâu. Nếu Mã huynh rơi xuống đó, người thân của Mã huynh không khỏi hoài nghi tôi cố ý ám hại Mã huynh.

Nói xong Tô Hùng cười khanh khách phi thân qua bờ bên kia tức khắc.

Mã Quân Vũ thâm vận sức, thấy các mạch đều thông thương, liền nhún mình một cái, bay cao hơn hai trượng, rồi biến thế Phi Yến Lượn Ba hạ xuống cách mép bờ vực bên hơn một trượng.

Thân hình Quân Vũ đang phi qua giữa khe vực, bỗng nghe có hai luồng ám khí bay vút trên không, tiếp theo một tiếng hú rợn người.

Tô Hùng hét to, nói:

- Ai! Ai dám đánh lén vậy?

Mã Quân Vũ vừa hạ xuống đất thì Tô Hùng đã nhảy ngược trở lại bờ bên kia, đảo mắt tìm kiếm một hồi, rồi mới nhảy trở qua, nét mặt đầy kinh hãi, hạ giọng nói với Quân Vũ:

- Chúng ta hiện ở giữa vòng cương địch. Hãy chạy mau.

Hai người phi thân qua mấy góc núi.

Cảnh vật tứ bề đều vắng vẻ, chỉ thấy khắp nơi đầy cỏ xanh, cùng hoa rừng bát ngát, hai vách núi sừng sững, kèm giữa một cái hang tối âm u.

Tô Hùng dắt Quân Vũ vào hang thăm đó chừng trăm trượng, ngừng bước trước tảng đá nhô ra giữa hang ngẩng đầu nhìn quanh một lát rồi tung mình nhảy ra sau tảng đá.

Mã Quân Vũ cũng lượn mình nhảy theo, nhưng lúc chàng chấm chân xuống đất, thì bóng Tô Hùng đã biến mất.

Sau tảng đá đó là một vách núi thẳng đứng cao chọc trời. Dọc theo hướng Tây Nam có ngôi động cao chừng ba thước, rộng hơn một thước. Tả hữu là vùng đất rộng hàng trăm trượng có thể nhìn thấy thông suốt, vì không có cây, đá che khuất. Còn vách núi cao sừng sững đó, cũng chẳng có cái học nào. Tô Hùng dù có thân pháp lanh lẹ đến đâu trong thời gian chốc lát không thể chạy hơn trăm trượng được, chỉ có thể ẩn núp trong động núi này là cùng.

Mã Quân Vũ nhìn qua địa thế, cúi mình lượn hai viên đá, làm vũ khí rồi len lỏi vào trong động.

Thực ra khi Mã Quân Vũ theo Tô Hùng rời khỏi Bạch Vân Hiệp, vì gấp quá đến thanh kiếm hộ thân chàng cũng quên mang theo.

Trong động đá tối om đến bàn tay cũng không thấy, dưới đất có nhiều chỗ lồi lõm, gồ ghề khó đi. May là trong một năm nay, Quân Vũ trải qua nhiều nguy hiểm, nên học được nhiều kinh nghiệm trong lối mạo hiểm giang hồ.

Chàng đi vào chừng mười thước, đã đoán biết trong hang sâu này có nhiều động thiên nhiên, sâu hàng mấy dặm, nên cứ nhắm mắt theo hướng núi băng qua. Chạy chừng hai dặm, chàng thấy trước mặt có ánh sáng. Quả nhiên con đường trong động này là một con đường hầm. Chàng liền chạy gấp và chỉ trong nháy mắt chàng đã ra khỏi động.

Bấy giờ Tô Hùng tay nắm Kim Hoàn Kiếm đang đứng ngơ ngác bên tảng đá, hình như hấn đang nghĩ điều gì khó khăn lắm.

Mã Quân Vũ nhìn cảnh vật trước mắt, thăm nói:

“Một nơi ẩn cư thật bí hiểm! Nếu đem lấp hai miệng hang lại thì dấu ở đây ngàn năm người ngoài cũng không thể nào tìm thấy được.”

--- oOo ---